

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 507/2017-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Sabóom, advokátska kancelária, Obchodná 187/6, Sečovce, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 6/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČIA] na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 6/2011 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Jozefa Sabóa, Obchodná 6, Sečovce.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 9. októbra 2017 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 6/2011.

2. Sťažovateľ v podanej sťažnosti uvádza, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 7 T 6/2011 pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. d) Trestného zákona vystupuje v procesnom postavení obžalovaného. Predmetné konanie trvá od 27. januára 2011 a podľa sťažovateľa je poznačené absolútnou nečinnosťou súdu po dobu takmer piatich rokov a neefektívnej činnosti súdu v dôsledku neprípustnosti trestného stíhania [§ 9 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] po dobu viac ako dva roky. Aj keď v danom prípade podľa sťažovateľa sťažnosť na prietahy v konaní podaná

predsedovi súdu nepredstavuje účinný prostriedok nápravy, sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu podal, avšak do dňa podania ústavnej sťažnosti nedostal z okresného súdu žiadnu odpoveď.

3. Sťažovateľ na základe skutočností uvedených v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 500 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu.

4. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k priebehu konania podaním sp. zn. 1 Spr.V/176/2017 z 31. októbra 2017. Vo vyjadrení okresného súdu doručenom ústavnému súdu 10. novembra 2017 sa okrem iného uvádza:

„Uvedené trestné konanie doposiaľ nie je právoplatne skončené. Trestná vec vedená pod sp. zn. 7T 6/2011 bola pôvodne pridelená na konanie a rozhodnutie Mgr. Pavlovi Dekánkovi a následne bola dňa 21.5.2014 pridelená JUDr. Stanislavovi Dutkovi.

V súvislosti s termínom hlavného pojednávania určeného na deň 9.9.2014 bolo zistené, že sťažovateľ sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], Česká republika, kde bol odsúdený rozsudkom Krajského súdu Brno - pobočka Zlín zo dňa 26.11.2013, sp. zn. 61T 7/2013, právoplatným dňa 5.6.2014 na trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov. Zároveň ďalším dopytom bolo zistené, že vo veci prebieha konanie o uznaní citovaného rozsudku a odovzdanie obž. [REDAKOVANÉ] na územie Slovenskej republiky.

V následnom období súd zisťoval stav tohto konania, pričom dňa 28.5.2015 zistil, že sťažovateľ sa nachádza [REDAKOVANÉ] a rozhodol o tom, že v prerušenom trestnom stíhaní bude pokračovať.

Sťažovateľ sa aj v súčasnej dobe nachádza vo výkone trestu odňatia slobody a to na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.4.2015, sp. zn. 4Urto 4/2015, pričom podľa evidencie ZVJS doba výkonu uznaného trestu odňatia slobody pripadá na dobu od 27.11.2012 do 27.11.2022.

V ďalšom priebehu konania súd vypočul sťažovateľa, rozhodol o jeho námietkach a následne požiadal o udelenie dodatočného súhlasu s trestným stíhaním, tieto sú v podrobnostiach uvedené v priloženej chronológii úkonov súdu.

Rozhodnutie českých orgánov o udelení dodatočného súhlasu doposiaľ nie je právoplatné, ako to oznámil Krajský súd v Brne listom zo dňa 5.10.2017.

Z hľadiska celkovej dĺžky súdneho konania však mám za to, že od pridelenia veci novému zákonnému sudcovi nie je prekážkou v prejednaní veci nečinnosť súdu. Na dĺžku konania malo vplyv odsúdenie sťažovateľa v Českej republike a následné rozhodovanie justičných orgánov ako Slovenskej, tak Českej republiky, týkajúce sa odovzdania sťažovateľa na výkon uloženého trestu odňatia slobody do Slovenskej republiky a následne ustálenie otázky zásady špeciality, teda išlo o objektívne skutočnosti, ktoré mali vplyv na doterajšiu dĺžku konania.

V tejto súvislosti sa nestotožňujem s argumentáciou sťažovateľa, že trestné stíhanie malo byť zastavené pre neprípustnosť s poukazom na § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku.

Uvedený záver by bolo možné prijať až po prípadnom rozhodnutí príslušných justičných orgánov Českej republiky spočívajúce v neudelení dodatočného súhlasu s trestným stíhaním. Samotné uplatnenie zásady špeciality obžalovaným nie je dôvodom na zastavenie trestného stíhania v podľa citovaného ustanovenia trestného poriadku.

Záver o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd postupom Okresného súdu Bratislava 1 v konaní vedenom pod sp. zn. 7T 6/2011, ponechávam na úvahe ústavného súdu.

V súvislosti s namietaným porušením práv sťažovateľ navrhol Ústavnému súdu Slovenskej republiky priznať mu aj finančné zadosťučinenie vo výške 10.500,- € a to najmä s poukazom na prezentovaný pocit právnej neistoty a nemožnosti zhojenia takéhoto porušenia práv iným spôsobom.

Aj v prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru, že došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. 7T 6/2011, nie som toho názoru, že došlo k zásahu do práv sťažovateľa v miere ako to uvádza. Súd v súčasnom stave zisťuje zákonné podmienky na prejednanie uvedenej trestnej veci, preto nie je možné ustáliť skutočnosť, či

prípadné konštatovanie porušenia práv sťažovateľa nie je možné kompenzovať iným zákonným spôsobom.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu bola aj chronológia procesných úkonov v konaní:

„- 28.1.2011 - podaná obžaloba Okresným prokurátorom pre Bratislavu 1 - vec pridelená zákonnému sudcovi JUDr. Pavol Dekánek

- 3.10.2013 - urgencia Okresnej prokuratúry Bratislava 1 - do termínu nevytýčené hlavné pojednávanie, vec nerozhodnutá

- 15.1.2014 - urgencia Okresnej prokuratúry Bratislava 1 - do termínu nevytýčené hlavné pojednávanie, vec nerozhodnutá

- 5.5.2014 - sťažnosť Okresnej prokuratúry Bratislava 1 na prieťahy v konaní - do termínu nevytýčené hlavné pojednávanie, vec nerozhodnutá

- 21.5.2014 - dodatok č. 5 k rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava 1 na rok 2014 - vec pridelená zákonnému sudcovi JUDr. Stanislav Dutko

- 24.6.2014 - vytýčený termín hlavného pojednávania vo veci na deň 9.9.2014

- 9.9.2014 - ospravedlnenie obhajcu obžalovaného [REDAKOVANÉ] a oznam, že klient obhajoby sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], Česká republika

- 3.10.2014 - dožiadanie Krajskému súdu v Brne pobočka Zlín k zisteniu stavu konania vo veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] na území Českej republiky

- 17.10.2014 - odpoveď Krajského súdu v Brne pobočka Zlín, vydanie odsúdeného závisí na rozhodnutí Krajského súdu Trenčín o uznaní rozsudku Českého súdu

- 28.1.2015 - žiadosť Krajskému súdu Trenčín o podanie informácie vo veci obžalovaného [REDAKOVANÉ]

- 2.2.2015 - odpoveď Krajského súdu Trenčín - o odvolaní odsúdeného [REDAKOVANÉ] rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky

- nariadenie verejného zasadnutia na termín 14.4.2015

- 23.3.2015 - žiadosť o podanie informácie najvyššiemu súdu Slovenskej republiky

- 14.4.2015 podľa § 241 ods. 1 písm. d/ Tr. por. prerušené konanie pre neprítomnosť obžalovaného, doručované stranám v konaní

- 24.4.2015 - prípis Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spolu s uznesením 4Urto 1/2015, uznanie uloženého trestu odňatia slobody [REDACTED]
- 30.4.2015 - pokyn kancelárii „každé dva mesiace zisťovať, či je [REDACTED] vo väzbe, výkone trestu na území Slovenskej republiky - k dátumu negatívne
- 28.5.2015 - pozitívna lustrácia - [REDACTED] sa k termínu nachádzal vo výkone trestu v [REDACTED]
- 21.7.2015 - uznesenie § 283 ods. 3 Tr. por. súd pokračuje v prerušenom trestnom stíhaní, nariadenie termínu výsluchu obžalovaného [REDACTED] na deň 25.8.2015
- 25.8.2015 - výsluch obžalovaného [REDACTED] - uplatnená zásada špeciality, uplatnenie námietky premlčania, uplatnenie námietky neúčelnosti, uplatnenie námietky výsluchu samosudcom - podľa obžalovaného [REDACTED] má vo veci konať senát, námietka zaujatosti sudcu
- 22.9.2015 - pokyn Vyššiemu súdnemu úradníkovi na vyžiadanie vyjadrenia Českej republiky k uplatnenej zásade špeciality, spis na neverejné zasadnutie na rozhodovanie o vznesenej námietke zaujatosti - termín 16.10.2015
- 16.10.2015 - neverejné zasadnutie - rozhodnutie o námietke zaujatosti obžalovaného, spis u VSÚ na realizáciu pokynu
- 31.5.2016 - určenie termínu hlavného pojednávania na deň 4.10.2016
- 4.10.2016 - hlavné pojednávanie, odročené na 24.1.2017
- 9.1.2017 - zisťovanie stavu konania v trestných veciach obžalovaného vedených na iných súdoch
- 24.1.2017 - hlavné pojednávanie, odročené na neurčito
- 24.1.2017 - odpoveď dožiadaného súdu OS Trenčín
- 24.1.2017 - žiadosť o dodatočný súhlas Českej republiky s trestným stíhaním obžalovaného [REDACTED]
- 23.2.2017 - odpoveď ministerstva spravodlivosti Českej republiky - postúpené Krajskému súdu v Brne
- 16.3.2017 - odvolanie plnomocenstva obhajcovi obžalovaným [REDACTED]
- 13.4.2017 - žiadosť Krajského súdu Brno žiadosť o spoluprácu
- 25.5.2017 - žiadosť štátneho zastupiteľstva v Brne o spoluprácu
- 28.5.2017 - pokyn kancelárii

- 7.6.2017 - odpoveď na dožiadanie
- 27.7.2017 - list obžalovaného - odstúpené Spr - sťažnosť na prietahy
- 10.8.2017 - žiadosť Krajského súdu Brno doplnenie dožiadania
- 5.9.2017 - odpoveď na dožiadanie, doplnenie požadovaných podkladov
- 5.10.2017 - list Krajského súdu v Brne s uznesením o udelení súhlasu s trestným stíhaním obžalovaného [REDACTED] - uznesenie doposiaľ nie je právoplatné.“

5. Sťažovateľ vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu z 30. novembra 2017 doručenom ústavnému súdu 4. decembra 2017 zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v sťažnosti o neprípustnosti trestného stíhania s poukazom na judikát R 15/2016, v dôsledku ktorého považuje postup súdu za neefektívny a predlžujúci stav porušenia sťažovateľom označených práv (bod 1). Sťažovateľ je toho názoru, že aj po zmene zákonného sudcu koná okresný súd neefektívne, keďže napriek vedomosti o uznávacom konaní „nepožiadala o súhlas s trestným stíhaním podľa zákona č. 549/2011 Z. z., neinformovala príslušné súdy o skutočnosti, že má zámer v trestnom stíhaní aj napriek jeho zjavnej neúčelnosti pokračovať (sťažovateľovi bol pre iný trestný čin uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov), a že v predmetnej veci v tom čase súhlas s trestným stíhaním udelený nebol. Konanie odporcu teda nesmerovalo k odstráneniu stavu právnej neistoty.“

6. Okresný súd vo svojom vyjadrení z 31. októbra 2017 súhlasil s upustením od ústneho pojednávania. Podobne sa vyjadril aj sťažovateľ, ktorý vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo svojom vyjadrení z 30. novembra 2017.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 6/2011 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

10. Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníkov a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

10.1 Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom posúdenia je trestnoprávne konanie (rozhodovanie o vine a treste za spáchaný skutok), ktoré sa na súde začalo podaním obžaloby 28. januára 2011, teda pred takmer siedmimi rokmi, pričom trestnoprávne konanie nie je právoplatne skončené.

10.2 Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu sp. zn. 7 T 6/2011 ústavný súd zistil vykonanie takmer totožných procesných úkonov, ako uviedol okresný súd v chronológii doručenej v jeho vyjadrení. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci v predmetnom konaní – ústavný súd konštatuje, že významnou príčinou doterajšej dĺžky konania bola faktická náročnosť veci, keďže v danej veci bol sťažovateľ rozsudkom Krajského súdu v Brne, pobočky Zlín sp. zn. 61 T 7/2013 z 26. novembra 2013 odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov. Sťažovateľ sa najprv nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody v Českej republike. Následne bolo trestné stíhanie prerušené, keďže vo veci prebiehalo konanie o uznaní citovaného rozsudku a odovzdanie sťažovateľa na územie Slovenskej republiky. Rozsudok súdu Českej republiky bol uznaný Slovenskou republikou rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Urto 4/2015 z 21. apríla 2015 a sťažovateľ bol odovzdaný na výkon trestu do Slovenskej republiky. Keďže sa trestné konanie, ktorého sa sťažnosť týka, vedie pre iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním sťažovateľa, vyžadovala si uvedená trestná vec súhlas Českej republiky na trestné stíhanie sťažovateľa, a teda medzinárodnú spoluprácu, ako aj vzájomnú výmenu informácií, ktorá z pochopiteľných dôvodov trvala dlhšie časové obdobie.

10.3 V správaní sťažovateľa ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali konštatovanie o ich vplyve na vznik zbytočných prietáhov v posudzovanom konaní.

10.4 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej trestnoprávnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a k nej pripojených dokumentov, ako aj zo stanovísk účastníkov konania a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatoval zbytočné prietahy. Okresný súd v dobe od podania obžaloby 28. januára 2011 do 24. júna 2014, keď nariadil termín prvého hlavného pojednávania na 9. september 2014, nevykonával vo veci žiaden procesný úkon. Ústavný súd hodnotí toto obdobie nečinnosti okresného súdu ako zbytočný prietah v konaní v trvaní takmer 3 roky a 5 mesiacov.

Ústavný súd však poukazuje na zmenu rozvrhu práce, ktorá nastala 21. mája 2014, keď bola predmetná vec pridelená zákonnému sudcovi JUDr. Stanislavovi Dutkovi a od

kedy prebieha trestné konanie plynulo a okresný súd vykonáva úkony potrebné na prejednanie a rozhodnutie veci priebežne.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu a jeho nečinnosťou došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku).

Ústavný súd sa nestotožnil s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa neefektívneho konania okresného súdu v dôsledku vedenia neprípustného trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Ústavný súd poukazuje na § 496 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého sa zásada špeciality neuplatní, ak dožiadaný štát udelí dodatočný súhlas na trestné stíhanie pre ďalšie trestné činy. Z vyžiadaného súdneho spisu sp. zn. 7 T 6/2011 ústavný súd zistil, že v danom prípade došlo k výnimke zo zásady špeciality v podobe získania dodatočného súhlasu Českej republiky na trestné stíhanie sťažovateľa uznesením Krajského súdu v Brne č. k. 11 Nt 411/2017-220 z 13. septembra 2017.

Trestné stíhanie vedené pre iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním sťažovateľa nie je podmienené získaním dodatočného súhlasu v zmysle § 21 ods. 2 písm. g) a ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, a § 32 ods. 1 a 2 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „zákon o európskom zatýkacom rozkaze“), pokiaľ trestné konanie o tomto inom trestnom čine nie je spojené so žiadnym opatrením obmedzujúcim osobnú slobodu vydanej osoby. V takýchto prípadoch sa totiž zásada špeciality podľa § 31 ods. 2 písm. c) zákona o európskom zatýkacom rozkaze neuplatní a dodatočný súhlas od justičného orgánu štátu pôvodu stačí získať najneskôr vtedy, ak má byť v tomto inom konaní použité opatrenie obmedzujúce osobnú slobodu obvineného (napr. väzba, vyšetrovanie duševného stavu pozorovaním v zdravotníckom ústave) alebo vykonaný trest odňatia slobody, prípadne ochranné opatrenie spojené s obmedzením osobnej slobody (aj to len v prípade, ak v tom čase nie je daná iná výnimka zo zásady špeciality podľa § 31 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze). Vzhľadom na uvedené bolo možné

sťažovateľa trestne stíhať bez toho, aby na to bol potrebný dodatočný súhlas justičného orgánu štátu pôvodu.

Námietku sťažovateľa o neefektívnej činnosti okresného súdu z dôvodu neprípustnosti trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ústavný súd vyhodnotil ako neopodstatnenú a nič na tom nemení ani skutočnosť, že uvedené uznesenie nie je zatiaľ právoplatné, keďže proti nemu podal sťažovateľ sťažnosť.

11. Napriek tomu, že ústavný súd konštatoval porušenie základných práv sťažovateľa (bod 1 výroku), neprikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, keďže sťažovateľ sa tohto vyslovenia nedomáhal a súd je viazaný petitom sťažnosti.

III.

12. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

13. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, ale aj nemusí priznať finančné zadosťučinenie osobe domáhajúcej sa ochrany svojich práv na ústavnom súde.

14. Sťažovateľ sa v petite svojej sťažnosti domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie jeho základných práv postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 7 T 6/2011 vo výške 10 500 eur. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil tým, že „... *porušenie základných práv dolieha na sťažovateľa osobitne nepriaznivo, trpí pocitom právnej neistoty, bezmocnosti, krivdy, poníženia a menejcennosti, a bola u neho v podstate negovaná dôvera v možnosť poskytnutia spravodlivosti v štáte*“, negatívne dopady na sťažovateľa sú zvýraznené už samotným

vedením neprípustného trestného stíhania po dobu viac ako 2 roky a sťažovateľ je toho názoru, že porušenie jeho základných práv už nie je možné napraviť.

15. Ústavný súd pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 eur, ktoré považuje za primerané vzhľadom na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa (pozri body 9.1 až 9.4).

Ústavný súd poukazuje tiež na to, že zásah do označených práv sťažovateľa a jeho dopad v podobe negatívnych pocitov spôsobených prieťahmi v konaní nemá pri zohľadnení konkrétnych okolností prípadu a statusu sťažovateľa, ktorý sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody v trvaní 10 rokov, takú intenzitu, ako to opisuje sťažovateľ.

Ústavný súd tiež poukazuje na svoju ďalšiu rozhodovaciu činnosť (sťažovateľ podal celkom 71 sťažností, pozn.), z ktorej mu je známe, že sťažovateľ opakovane podáva na súdy nekvalifikované podania (v roku 2017 bolo odmietnutých 9 sťažností sťažovateľa v prevažnej miere z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pozn.), ktorými zaťažuje súdne orgány v Slovenskej republike.

Ústavný súd navyše pripomína, že jeho fakultatívna právomoc priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v žiadnom rozsahu a nijakým spôsobom nemodifikuje ani nerozširuje účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje v konaní o namietanom porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V súvislosti s uvedeným považuje ústavný súd za dôležité zdôrazniť, že jeho právomoc priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy sťažovateľovi, ktorého sťažnosti vyhovie v merite veci, nie je samostatným nárokom sťažovateľa na akési odškodnenie za prípadné prieťahy v konaní príslušného štátneho orgánu, ale má len akcesorickú povahu. Satisfakčný potenciál rozhodnutia ústavného súdu teda nie je autonómnym prvkom ním poskytovanej ochrany ani akýmsi paralelným titulom pre domáhanie sa tejto ochrany. Takýmto titulom je len a výlučne potreba chrániť konkrétne základné právo sťažovateľa a prostredníctvom tohto práva aj princíp právnej istoty (I. ÚS 235/03).

16. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2016, ktorá bola 884 €. Sťažovateľovi, ktorý bol vo veci namietaných porušení práv úspešný, vznikli trovy konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátom v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Ústavný súd priznal odmenu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti), a to za každý úkon po 147,33 €, čo spolu s paušálnou náhradou niektorých hotových výdavkov 2 x 8,84 € za každý úkon právnej služby predstavuje sumu 312,34 €. Ústavný súd nepriznal sťažovateľovi odmenu za úkon – stanovisko k vyjadreniu odporcu z 30. novembra 2017, ktorý nepovažoval za účelný, keďže v ňom neuviedol žiadnu inú argumentáciu okrem tej už uvedenej v sťažnosti.

17. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

18. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2017